

Énekek éneke

Időpont: 1968. november 15. Bibliaóra

Helyszín: Győr

Alapige: Énekek éneke 8,6

Tégy engem mintegy pecsétet a te szívedre, mintegy pecsétet a te karodra; mert erős a szeretet, mint a halál, kemény, mint a sír a buzgó szerelem; lángjai tűznek lángjai, az Úrnak lángjai.

Ima: Hálát adunk neked, Urunk, a világosságért. Köszönjük, hogy kegyelmedből világosságot adtál, és ebben szabad nekünk olyan ajándékot látni, amit meg kell köszönni. Köszönjük neked, hogy amikor nehezen tűrjük el a sötétséget, akkor adsz világosságot. Urunk Jézusunk, könyörgünk hozzád, világíts nekünk minden napon egészen életünk végéig.

Ámen.

Bibliaóránk tárgya az „Énekek éneke”. Ez a Biblia egyik legnehezebb része. Ebből a nehéz könyvből csak egy verset olvasok fel most nektek, még pedig a 8. fejezet 6. versét.

„Tégy engem mintegy pecsétet a te szívedre, mintegy pecsétet a te karodra; mert erős a szeretet, mint a halál, kemény, mint a sír a buzgó szerelem; lángjai tűznek lángjai, az Úrnak lángjai.”

Az „Énekek éneke” a Biblia egyik legismertebb könyve. Ritkán prédikálnak róla. Alapigének jóformán alig kerül rá sor.

Régebben nem így volt. Az eredeti héber Bibliában az öt bibliai tekercsből ez az első. A zsinagógában a páskaünnep alkalmával szokták felolvasni. Tárgya Salamon király és a bájos Sulamit szerelme.

Salamont Sulamit tökéletes szépsége és gyermeki tisztasága Sulamit hódolójává teszi. A könyv tárgya tehát a nagy király és a nép egyszerű leánya közötti szerelem.

Wettstein mutat rá arra, hogy keleten még mindig divatban vannak menyegzők alkalmával ezek az énekek. Az „Énekek éneke” tehát eredetileg valami menyegzői dalgyűjtemény lehetett. Ennek többségét Salamon király írta. Nem szabad elfelejteni, hogy a keleti ember képzelete sokkal termékenyebb, mint a nyugati ember képzelete. A nyugati ember sokkal kevesebbet tart az ember számára megengedhetőnek. A keleti egészen természetesnek tartja, hogy egy ilyen menyegzői dalgyűjteményben szabadjára engedi képzeletét. A nyugati ember nem szokott ilyeneket leírni. A keleti ember számára ez természetes.

Az idők folyamán allegorikus értelmet nyert ez a dalgyűjtemény. Salamon, a felkent király, Isten képe, aki aláhajol népéhez, akit Sulamit képvisel. Ebben az értelemben szabad nekünk tanulmányozni azt, hogy mit mond ma számunkra az „Énekek éneke”.

1. Arról beszél, hogy *az Isten szeret minket.*

2. Ez a szeretet nem általános emberszeretet, hanem *személyes viszony*. A testi ember számára minden további nélkül ez azt jelentette, hogy Isten úgy szeret bennünket, mint a vőlegény szereti a kedvesét. Ebben a szeretetben nem természetes velejáró az a különbség, ami férfi és nő között van, tehát a nemi különbség. Isten nem nélkül szeret bennünket. Isten úgy szeret bennünket, mintha más ember nem is volna a világon. *Úgy szeret, mint férfi szereti a jegyesét.*

Ezért van ez a bibliai könyv olyan közel azokhoz a zsoltárokhoz, amelyekben a nagy király szerelme van megörökítve.

3. *„Isten közelsége oly igen jó nékem.”* Zsolt 73,28 verse.

4. Ugyanaz a hang a zsoltár hangja, mint amit az „Énekek éneké”-ben hallunk: *„Isten számomra egyetlen ajándék.”* 8,6

„Tégy engem mint egy pecsétet a szívedre”. Pecséttel azt szokták ellátni, aminek állandóságát akarják mutatni. Isten és ember egymáshoz való viszonya a jegyesek boldog szerelme. Mindez állandó jellege a keresztyén életnek. Amikor ezt nézzük, világossá válik előttünk az, hogy teljesen méltatlanná váltunk Isten szeretetére. Amivel Isten viseltetik irántunk, az nemcsak kezdeményező szeretet, hanem benne van a mi hálátlanságunkkal szemben Isten kegyelme.

Aki ezt testiségnek találja, az nem ismeri ki úgy magát ebben az igében, mint a keleti ember. Szabad nekünk ezt az ígét nem a nyugati ember erős képzelőtehetségével és megbotránkoztató képzeletével néznünk, hanem úgy, ahogyan a keleti ember vonzódott, és ahogyan a jegyes viselkedett abban az időben.

Ez nem kezdő állapot, hanem állandó jellege a keresztyén életnek.

Ez a zsoltár, ha nem is volna benne a Bibliában, azt hirdetné, hogy Isten szerelme állandó. Az ember cserbenhagyja az Istent, de Isten nem hagyja magára az embert, hanem ostromolja örök szerelmével.

Nézzünk úgy erre a zsoltárra, mint amely hozzásegít minket és megpróbálja igénket megközelíteni.

A keleti ember nem talált annyi érzékiséget ebben, mint a nyugati ember. Ezt nemcsak a földrajzi viszonyok, nemcsak az akkori emberek boldog szerelme, hanem mindennek állandó jellege mutatta. Eszerint a keresztyén életnek és Isten és ember viszonyának is állandó jellegűnek kell lenni. Isten úgy szereti az embert, mint az ember szereti az Istent. Igaz, hogy ez a kettő azért nem hasonlítható össze. Az Isten mindig kezdeményező, az ember mindig viszonzó szeretettel viseltetik.

Amikor ezt az ígét olvassuk, látjuk, hogy milyen nagyon vágyódik az Isten és az ember. De amikor így látjuk, akkor a jegyesek boldog szerelmét kell látnunk. Aki Istent szereti, nem maradhat közömbös az iránt, ahogyan Isten szereti őt. Mert az ember méltatlanná vált Isten szeretetére. Még ha meg is volt Isten és ember között az első boldog szerelem, az ember Isten szeretetére méltatlanná tette magát, mert Isten szeretete több és más, mint amit az ember kifejezésre tud juttatni Isten felé.

Mindenekelőtt azt kell szem előtt tartanunk, hogy Isten és az ember egymáshoz való viszonya nem lehet úgy, hogy az Isten szeret, és az ember nem szeret. Isten viszonzást keres.

Isten szereti az embert, de az ember Istenhez való viszonya nagyon messze esik a boldog szerelemtől. A kezdő állapot mindig más, mint a folytatás. Kezdetben még csak megvan, de minél tovább tart, annál természetesebbnek tartjuk, és követelésekkel lépünk fel. Pedig mi büntetésnél egyebet nem érdemlünk. Mi sokszor megcsúfoltuk magatartásunkkal azt a szerelmet, amivel Istennek tartozunk. Mit szólnál hozzá, ha a jegyesek egymáshoz való viszonya azt jelentené, hogy úgy viselkednek, ahogyan azt Isten és ember egymáshoz való viszonya mutatja?

Az ember mindig hálátlan Isten iránt, pedig a szerelmes ember a kicsi dologért is végtelenül hálás és boldog, mert a kicsi dolog is nagy számára.

Másodszor, Isten nem elégszik meg azzal, hogy azt a szeretetet képviseljük feléje, amely a sokáig együtt élő emberek között van, hogy megszokják egymást, amikor az első szerelem boldog állapotán túl vannak. Ha Isten felé is így van, az fáj neki. Fáj, hogy az ember az első szerelmét elhagyta.

Jó minékünk ezt a zsoldárt magában úgy venni, hogy Isten nem elégszik meg kevesebbel, mint a teljes szerelemmel, a szív odaadásával. Ha ezt nem kapja meg, hiábavaló minden buzgólkodásunk. Nem szerelem az, amit úgy érzünk, hogy ez elég.

Szeretném, ha úgy éreznék, hogy minden, amivel Isten felé viseltetünk kevesebb, mint amellyel a jegyesek boldog szerelmét példázza az „Énekek éneke”.

Itt nem lehet azt mondani, hogy Isten boldog szeretetéről beszél a bűnös embernek. Aki ezt el akarja magától távolítani, és úgy érzi, hogy ebben az igében több a testiség, mint amivel szabad Istent szeretni, az elfelejtkezik arról, hogy ebben látta Isten népe Isten iránti szeretetének kifejezését. Kevesebb nem volt elég! Teljességet kíván attól a néptől, amelyet az övének tart. Ne felejtjük el, hogy sokkal könnyebb nekünk Istent szeretni, mint Istennek az embert szeretni.

Hát még ha az Énekek éneke írója látta volna a nagypénteki keresztet! Hogy Isten nemcsak azzal mutatta meg szeretetét, hogy mindennel megajándékozott, hanem azzal mutatta meg igazi szeretetét, hogy meg tudott bocsátani népének, pedig ez sokba került neki. Egyszülött Fiát kellett halálra adnia. Aki a golgotai kereszt alatt keresi Isten szeretetét, az megtalálja azt. Lehet, hogy felfedezi szívünkben a vágyakat, amelyek bennünk iránta élnek. De hogy Isten a legtöbbet és a legdrágábbat adta, az nyilvánvaló, és ennél többet nem adhat.

Az „Énekek éneke” írója felveti azt a kérdést, hogy mindaz a szeretet, amellyel Isten szeret, és a lelkünket akarja körülvenni, *üdvözítő szeretet*, és ez elég-e ahhoz, hogy boldogítsa itt és az örökkévalóságban?

Nem volt célom az, hogy az Énekek éneke verseit sorra vegyem tartalom szerint. A szerelmes embernek mindig van mondanivalója a másikhöz, de ennek tartalma mindig ugyanaz. Akárhogyan olvassuk, azt látjuk, hogy mindig egyről szól. Az ember azt mondja Istennek: szeretlek téged! És Isten is azt mondja: Szeretlek téged! Más az Isten szeretete, és más az ember szeretete. De aki meglátja Isten szeretetét a golgotai kereszten, az most is tudja és látja, hogy Isten szeretete ott a legnagyobb és örökkévaló, ahol a bűnököt meg tudta bocsátani. A szentséges Isten csak így, a golgotai úton tudta megszerezni az ember számára a bűnbocsánatot. Így szeret bennünket! Ebben válik példájává az Énekek éneke az

Újtestamentum üzenetének. – Bár tudnánk mindezt a nagy szeretetet megérteni, amellyel mi Istennek mindig adósai vagyunk!

Ámen.

Ima: Urunk, Istenünk, hálát adunk azért a szeretetért, amellyel mindazzal megajándékoztál, amire életünkben szükségünk van. Amit nem adtál meg, azt nem azért tetted így, mert nincs rá szükségünk, hanem azért, hogy jobban rád szoruljunk. Fogadd el szívünk hálaadását azért a kegyelemért, hogy megtúrsz bennünket, hogy bűnünket megbocsátod, és áldozatot hozol azért, hogy az emberrel kibékülj. Köszönjük, hogy felmentél a keresztre, Isten áldott Fia! Köszönjük, hogy bűneink büntetéseképpen meghaltál a Golgotán. Kérjük, hogy valahányszor úgy látod jónak, hogy kevesebbrel ajándékozz meg minket, tudjunk azért hálát adni, mint legdrágább ajándékodért.

Áldott Atyánk, aki az áldozatot értünk meghoztad, és szerelmes Fiú, aki mindezt vállaltad, hallgasd meg könyörgéseinket! Add, hogy tudjunk mindig magasztalni téged, míg az angyalsereggel együtt zenghetjük dicséretedet mindörökké!

Ámen.